

El president Francesc Martí i Jusmet, nomenat delegat del Govern a Catalunya

Antoni Dalmau, nou president de la Diputació de Barcelona

A

rran del procés obert per les eleccions legislatives estatals del 28 d'octubre de 1982, amb la victòria absoluta del PSOE, el president de la Diputació de

Barcelona, Francesc Martí i Jusmet, fou nomenat, en el consell de Ministres del 22 de desembre, nou delegat del Govern a Catalunya. El 14 de desembre tingué lloc un ple extraordinari de la Diputació de Barcelona, en el qual Francesc Martí dimití del seu càrrec i va ser elegit nou president de la Diputació de Barcelona el diputat-president de la Comissió d'Ensenyament i portaveu del grup socialista Antoni Dalmau i Ribalta. Els següents documents fan referència a aquests fets, per aquest ordre:

1. Antoni Dalmau, elegit president de la Diputació de Barcelona: comunicat del Servei de Premsa de la Diputació de Barcelona del 14 de desembre de 1982, deixant constància del ple extraordinari d'elecció del nou president. 2. Discurs de comiat del secretari general de la Diputació de Barcelona, Josep Maria Esquerda, en nom dels funcionaris, al president Francesc Martí i Jusmet: l'acte de comiat tingué lloc a les 12 hores del dia 14 de desembre de 1982, una hora abans del ple extraordinari de dimissió del president Martí i elecció del president Dalmau, i a les paraules del secretari general respongué breument el president Martí recordant el seu passat com a funcionari contractat per la Diputació i la seva etapa presidencial, i agraïnt als funcionaris el suport il·lusionat i d'equip donat a la renovadora tasca que emprengué en el si de la Diputació de Barcelona. 3.

Discurs de comiat del president Francesc Martí i Jusmet i la seva biografia: el discurs fou pronunciat en l'esmentat ple del 14 de desembre. 4.

Primer discurs del nou president de la Diputació, Antoni Dalmau i Ribalta, i la seva biografia: el discurs fou també pronunciat en el ple esmentat.



El nou president de la Diputació, Antoni Dalmau i Ribalta.

Refermar la política municipalista, primer objectiu, de continuïtat, del nou president de la Diputació

1. ANTONI DALMAU, ELEGIT PRESIDENT DE LA DIPUTACIÓ

El referment de la política municipalista realitzada fins ara, així com la voluntat d'harmonitzar el principi constitucional de continuïtat de les diputacions amb el necessari reforçament dels lligams amb la Generalitat, han estat el trets principals del primer discurs d'Antoni Dalmau com a president de la Diputació de Barcelona elegit en el curs del ple extraordinari que la corporació ha celebrat aquest matí. Pocs moments abans, havia presentat la seva dimissió Francesc Martí i Jusmet que, com se sap, serà nomenat pròximament delegat del Govern a Catalunya.

L'elecció d'Antoni Dalmau –tinent d'alcalde d'Igualada i president de la Comissió d'Ensenyament de la Diputació– ha estat sancionada amb els vots favorables del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE), el seu partit, i del PSUC, i amb l'abstenció dels representants del CiU i de Centristes de Catalunya-UCD, que no han presentat candidat alternatiu.

L'acte s'ha iniciat amb la lectura, per

part del secretari general, de l'escrit de renúncia de Francesc Martí, el qual, després d'un parlament de comiat, en el qual ha fet balaç d'aquests darrers anys de gestió democràtica de la corporació i ha expressat la il·lusió que en tot moment ha presidit el seu mandat, ha passat a ocupar el seu escó de diputat.

Tot seguit, Jordi Conill, vice-president en funcions de president accidental, ha disposat l'elecció de nou president de la Diputació, adreçant-se als portaveus de partit i coalició, els quals han expressat la seva intenció de vot, ja que l'únic grup que havia presentat candidat era el PSC, en la persona d'Antoni Dalmau.

El representant de Centristes de Catalunya-UCD, Carles Güell, ha anunciat l'abstenció del seu grup, per la seva condició d'oposició, però des d'una postura de sincera cordialitat. En sentit semblant s'ha expressat el capdavanter de CiU, Ramon Pla, que ha manifestat que l'abstenció de la seva coalició no significa un abandó del seu paper d'oposició, sinó un gest

de bona disposició envers el futur president i de voluntat de col·laboració des de les lògiques discrepàncies.

D'altra banda, el portaveu del PSUC, Antoni Farrés, ha manifestat que el vot favorable del seu partit al candidat Antoni Dalmau no era incondicional, sinó fruit del pacte polític existent entre socialistes i comunistes.

A continuació, els diputats han emès el seu vot, que ha donat el següent resultat: 27 vots favorables –emesos secretament per papereta– i 22 abstencions, expressades verbalment –segons prescriu el reglament del ple– i que corresponen als diputats de CiU i Centristes de Catalunya-UCD.

Seguidament Antoni Dalmau ha promès el càrrec de president de la Diputació, n'ha rebut els atributs de part de Francesc Martí i ha ocupat la Presidència.

Finalment –després de l'elecció de Garcilàs– Antoni Aguado i Sánchez del PSC, com a nou vocal de la Comissió de Govern–, Antoni Dalmau ha pronunciat el seu primer discurs presidencial.



Josep Maria Esquerda, secretari general de la Diputació, acomiada el president Martí en nom dels funcionaris.



El darrer ple presidit per Francesc Martí i Jusmet. El vicepresident Jordi Conill a la seva dreta i el secretari general.

**Per damunt dels interessos de partit,
el president Martí ha sabut aglutinar
els punts de vista dels diversos polítics**

2. DISCURS DEL SECRETARI GENERAL DE LA DIPUTACIÓ, JOSEP MARIA ESQUERDA, EN NOM DELS FUNCIONARIS, DE COMIAT AL PRESIDENT FRANCESC MARTÍ I JUSMET

Excm. Sr. President, Ilms. Srs. Diputats,
amics i companys:

D'aquí a un moment tindrà lloc al Saló Daurat d'aquest palau un ple extraordinari de la Diputació de Barcelona en el qual presentarà la seva renúncia al càrrec de President l'Excm. Sr. Francesc Martí i Jusmet.

Es clourà d'aquesta manera una nova etapa de la història de la Diputació de Barcelona, etapa que va iniciar-se en el mes de maig de 1980 quan el president Tarradellas, que ho era de la Generalitat i de la Diputació, va cessar en ambdós càrrecs i es va procedir, tal com es farà ara, a l'elecció d'un nou President.

En Francesc Martí es va convertir, per tant, a partir d'aquell moment, en el primer President exclusiu de la Diputació de Barcelona, en la nova era democràtica, estatutària i constitucional. Aquesta és, per mi, la primera característica del seu mandat.

La segona és que el president Martí ha sabut aglutinar els diferents punts de vista dels representants polítics de la corporació demostrant que, per sobre dels interessos del partit, han estat els de la Corporació. Ha portat a terme una acció de govern mesurada, prudent i eficaç i amb una voluntat ferma d'unir criteris, de cercar el diàleg i d'aprofitar, com deia abans, el millor de cadascuna de les quatre opcions polítiques presents en aquesta Diputació. I crec sincerament que el president Martí ha sabut imposar el seu estil de fermesa —no pas duresa— i senzillesa —no pas trivialitat.

Crec innecessari en aquest aspecte assenyalar quines han estat les realitzacions més destacades de la Diputació de Barcelona en aquesta etapa, perquè no es tracta de fer una apologia ni un balanç, majorment perquè l'auditori es compon de funcionaris i personal de la Corporació

que coneixen, cadascú dins el seu servei, la tasca realitzada per la Corporació.

Com a tercera característica, que crec que és la que més ens afecta a nosaltres, ressaltaria que el president Martí ha estat per als funcionaris un President just, un President equitatiu, un President que, seguint amb la seva línia d'honestedat, ha tingut una especial sensibilitat per tot el que es refereix al personal de la Corporació, tingui una significació o traducció econòmica, social o de qualsevol dels aspectes propis de la funció pública. Potser l'exemple més significatiu del que acabo de dir és que un dels seus últims actes com a President d'aquesta Diputació, va tenir lloc ahir a la tarda, presidint el Tribunal del concurs-oposició convocat per a la provisió de places d'ordenances de la Corporació, garantint amb la seva presència la puresa del procediment de selecció. En l'altre extrem d'aquest aspecte, estaria el projecte de Reforma Administrativa que haurà d'ésser una de les fites importants d'aquesta Corporació.

Finalment, i per no estendre'm més, la quarta i última característica que voldria destacar és que el nostre President deixa aquest càrrec per anar a desenvolupar tasques de major responsabilitat política en el Govern espanyol a Catalunya.

Calendari en mà, aquesta etapa s'ha traduït en molts dies de franca i ferma col·laboració per part de tots els funcionaris. En la memòria ha estat un vol: just el temps d'habituar-nos a la dinàmica d'un pensament rigorós que ha exigit eficàcia i dedicació.

President Martí, com us deia fa pocs dies, vós no sou amic de frases buides i, per això, solament vull dir-vos de manera molt escaçada però sentida, en nom de tot el personal de la casa, que ens acomiadem del nostre President amb la satisfacció d'haver-vos servit lleialment i amb la seguretat que en el nou càrrec per al qual us designarà el govern espanyol portareu a terme la mateixa tasca constructiva per al nostre país que heu desenvolupat al llarg d'aquests dos anys i escaig a la Diputació de Barcelona.



Després de la dimissió del president Martí, Jordi Conill crida els diputats a elegir el nou president.

La personalitat de Tarradellas, amb idees molt precises sobre l'acció de govern, influencià els membres de la Corporació

3. DISCURS DE COMIAT DEL PRESIDENT FRANCESC MARTÍ I JUSMET.

Senyores i senyors diputats.

El senyor secretari acaba de llegir l'ofici en què s'explica el motiu administratiu de la convocatòria d'aquest ple extraordinari. Però darrera dels aspectes jurídics i administratius en què sempre s'expressen les corporacions públiques, ja que és aquest el seu llenguatge normal, hi ha actituds polítiques i personals que s'han d'explicitar, tal com ho hem anat fent en aquest plenari al llarg de tres anys i mig.

Quan, el 2 de maig de 1980, vostès, per majoria, m'elegien president, adquiria molt més que un simple càrrec públic més o menys rellevant. Adquiria fonamentalment un compromís de gestió d'aquesta casa i d'impulsar les aspiracions de tots nosaltres cap a fer-les realitat amb el concurs i l'opinió de tots. Aquest compromís tenia un mandat precís fins a les properes eleccions municipals.

Assumia la tasca aleshores conscient de les dificultats, però també amb

il·lusió i amb esperança, il·lusió de treballar per les institucions democràtiques, esperança d'ajudar-les amb la màxima dedicació.

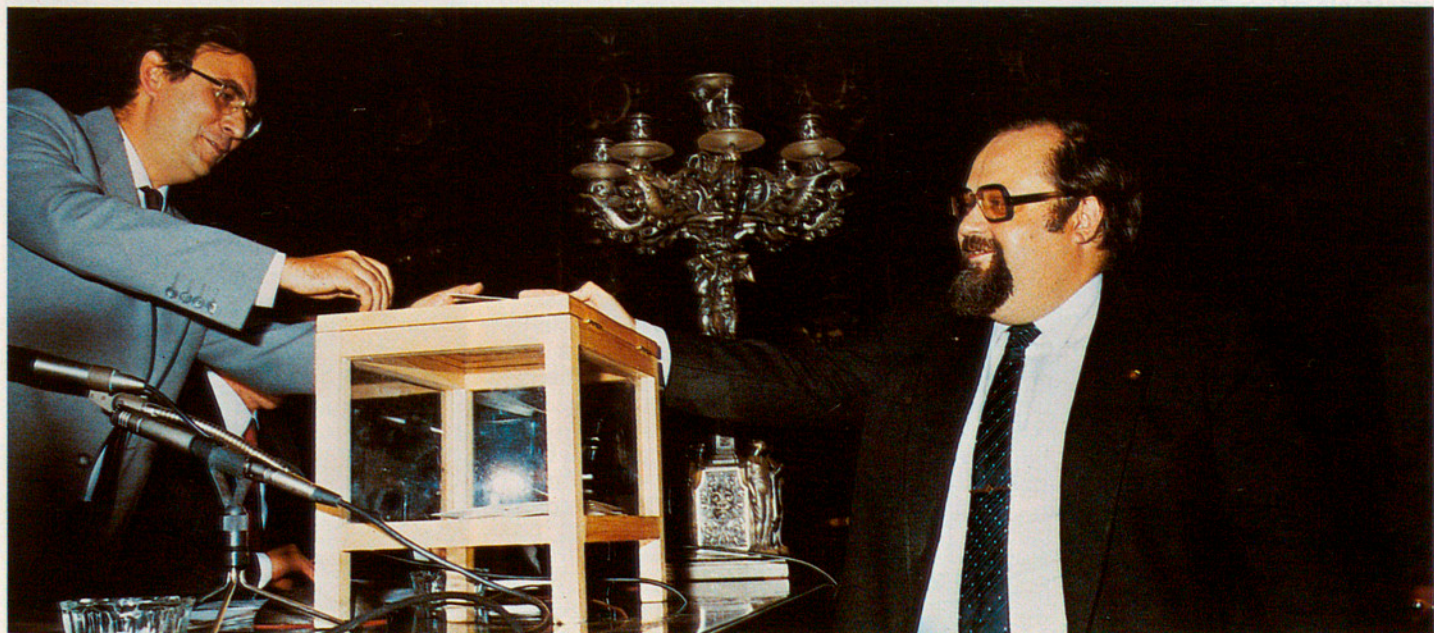
Havia arribat a aquesta sala de sessions i una setmana abans a la del Consell de Cent de l'Ajuntament de Barcelona aquells dies de festa de la jove democràcia que es van produir per les eleccions municipals democràtiques, junt amb milers de ciutadanes i ciutadans que a tots els ajuntaments d'Espanya portaren nova saba i esperança a la vida local. M'hi portava, com a molts altres, no tant un esperit d'incidir en una institució concreta sinó el d'uns anys de lluita per la instauració i l'aprofundiment de la democràcia. És per aquesta darrera que a la proposta de la presidència de l'actual govern, govern que òbviament per a mi com per a molts ciutadans representa la possibilitat certa de portar endavant els ideals de bastants anys, a la proposta, deia, de fer-me càrrec de la Delegació del Govern a Catalunya havia de mostrar-m'hi disposat. Aquesta proposta, cas d'ésser-me acceptada la renúncia, es concretaria, amb el nomenament, els propers dies.

Com deia començar un càrrec com el

de president de la Diputació no és un patrimoni sinó un compromís de gestió davant d'un plenari. És per això que avui els demano que em rellevin d'aquest compromís. Estic segur que tots vostès entenen perfectament les raons.

Una decisió d'aquesta naturalesa no és un acte fred. Tres anys i mig de records, relacions i lligams pesen molt en l'ànim del qui se'n va. Records com el de la presa de possessió dels ajuntaments democràtics, que ja he esmentat, com el de l'any que presidí l'actual corporació del president Tarradellas, que ens va permetre conèixer una personalitat amb idees molt precises sobre l'acció de Govern, que ens va influir tots. Es va produir aquell any l'aprovació de la Constitució i de l'Estatut i la primavera del 80 el Parlament de Catalunya, que avui celebra el seu mig segle, es constituïa i obria pas a l'actual etapa de la Generalitat, coincidí amb la meua elecció com a president de la Diputació i establia dos objectius per a aquesta corporació: les transferències i el servei als ajuntaments.

En l'aspecte de suport als ajuntaments, aquesta corporació l'ha considerat com



El vot de l'ex-president Martí per elegir nou president.

L'ajut de la Diputació als municipis ha passat de mil a sis mil milions en els darrers cinc anys

la seva tasca fonamental. Així, l'ajut a la inversió municipal ha permès multiplicar i fer multiplicar per sis les inversions dels ajuntaments finançades amb aportacions de la Diputació, en quatre anys. De 946 milions en el 1978 a 6.000 milions en l'actualitat. En el camí d'ajudar els nostres ajuntaments, estem encara lluny d'arribar a les cotes que necessita la vida local per donar un òptim servei al ciutadà, però el camí recorregut és molt gran.

Aquest aspecte municipalista de la nostra acció i temes fonamentals de serveis socials, de reforma administrativa, i altres, estic segur que seran els objectius dels propers mesos d'aquesta corporació i del President que elegim, a qui desitjo el màxim d'èxits i que, dono per segur, trobarà el clima de col·laboració que jo mateix he trobat.

Tres anys i mig de relació continuada han creat també amistats i afectes entre nosaltres. Amb el vicepresident, amb qui hem portat una relació de col·laboració del jutjo molt satisfactòria. Amb els portaveus del grup principal que no és al govern de la Diputació, amb els quals la relació ha estat consistent i cordial. Amb els presidents de comissió i tots els diputats.

Respecte als treballadors de la casa, he de dir una cosa que sovint no es coneix fora de l'administració. Si bé és veritat que la funció pública ha sofert en aquest país un desprestigi de segles, també és veritat i és comprobable que un nombre important de treballadors fa un esforç perquè l'administració estigui veritablement al servei del ciutadà. A ells, el meu record i el meu agraïment.

En aquesta sala i a les comissions hem discutit. Hem discutit d'actituds i posicions polítiques. Espero no haver deixat cap greuge personal. Si algun se hagués produït, demano excuses, ja que mai no ha estat en el meu ànim confondre la discussió política amb la discussió personal.

I res més. Us demano, senyores i senyors diputats, que accepteu la meva renúncia. Gràcies.

BIOGRAFIA DE FRANCESC MARTÍ I JUSMET

Francesc Martí i Jusmet neix al barri del Camp de l'Arpa de Barcelona, en el si d'una família originària de la comarca del Segrià, el 16 de febrer de 1946. Als deu anys i a causa de la feina del seu pare es trasllada amb la família a Maracaibo (Veneçuela) on resideix fins l'any 1960. Estudia el batxillerat i el PREU a l'institut Italià de Barcelona. L'any 1965 inicia estudis d'història antiga a la Facultat de Filosofia i Lletres de la capital catalana. Simultaneja els estudis amb una col·laboració continuada amb el Museu Arqueològic de la Diputació de Barcelona, de la qual és becari.

En llicenciar-se, l'any 1970, compleix el servei militar a la Seu d'Urgell i, en acabar, amplia estudis a Itàlia i França, que complementa amb diverses excavacions, no solament a Espanya, sinó també a França, Itàlia i el Marroc. Durant els anys 1971 i 1972 té el càrrec de conservador del Museu Arqueològic de Barcelona.

L'any 1972 reorienta la seva activitat professional i comença a treballar en activitats editorials. Publica nombrosos estudis i monografies sobre temes arqueològics, que compagina amb l'estudi de la ciutat de Barcelona i les seves perspectives de futur, juntament amb Eduard Moreno, amb qui publica, l'any 1974, el llibre «Barcelona, ¿a d'ónde vas?», del qual es fan quatre edicions, i «Catalunya para españoles», obra editada l'any 1979 que analitza el tema de la immigració a Catalunya i les seves repercussions polítiques.

Membre del Reagrupament Socialista i Democràtic de Catalunya des de la seva fundació, sota la direcció de Josep Pallach, participa directament en el procés d'unitat dels socialistes de Catalunya, a les llistes dels quals es presenta com a candidat a diputat, en qualitat d'independent, a les eleccions del 15 de juny de 1977. Després de les eleccions milita ja al Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE), on ocupa diversos càrrecs de responsabilitat, vinculats sempre al camp de l'administració local.

Candidat número 3 a les llistes del PSC a les eleccions municipals de 1979, és elegit regidor de l'Ajuntament de Barcelona. Diputat provincial des del 26 d'abril del mateix any, és nomenat, el 7 de juny, vice-president primer de la Diputació de Barcelona per l'aleshores president de la Generalitat, Josep Tarradellas. El 2 de maig accedeix a la Presidència de la Diputació.

És membre de la direcció del Partit dels Socialistes de Catalunya i del Comitè Federal del PSOE.

Francesc Martí és casat des del gener de 1977, amb Alicia Carceller, i té un fill de dos anys i mig, Josep, del qual és padri Josep Terradellas. Afeccionat a la caça i a la pesca, és lector infatigable de llibres d'història contemporània, especialment d'abans de la segona guerra mundial, que són el seu «hobby», juntament amb l'arqueologia i la música barroca.



Comprensió de l'actitud dels diputats que s'han abstingut en elegir el nou president de la Diputació, Antoni Dalmau

4. PRIMER DISCURS DEL NOU PRESIDENT DE LA DIPUTACIÓ DE BARCELONA, ANTONI DALMAU I RIBALTA.

Sr. Francesc Martí
Senyores diputades i senyors diputats Amics

Permeteu-me que les meves primeres paraules a l'hora de prendre possessió d'aquesta Presidència siguin d'agraïment. Aquest és un sentiment noble que em sembla obligat de retreure abans de qualsevol altra cosa. Vosaltres m'heu fet president de la Diputació de Barcelona, vosaltres que porteu darrera vostre, democràticament, el mandat de les comarques que formen part de la circumscripció de Barcelona. I quan dic «vosaltres» m'adreço no sols als companys del meu partit i als altres diputats que han votat favorablement la meua candidatura. Precisament perquè avui les regles democràtiques regeixen el joc de les nostres institucions, jo sóc el primer de comprendre la significació política de l'actitud dels diputats que s'han abstingut. Sé prou que és una actitud responsable, feta sense amargor i nascuda de l'exercici d'un dret a la

discrepància i a la diferència que em sembla inqüestionable.

Per això, doncs, a tots, gràcies. Vosaltres heu volgut que presideixi aquesta corporació un home com jo, que se sent un xic aclaparat per aquesta responsabilitat. Un home com jo que, estimant com estimo la història del meu país, no puc deixar de contemplar amb un immens respecte dels parets d'aquesta sala preciosa, les pedres d'aquest Palau magnífic. I n'hi ha tanta d'història, en aquesta casa, al voltant nostre! Si repasso els noms d'algunes persones que m'han precedit en aquest càrrec, en circumstàncies a vegades molt diferents, el meu respecte s'incrementa: Víctor Balaguer, Prat de la Riba, Puig i Cadafalch, Vallès i Pujals; i si passo per alt el temps de la República —en què les diputacions van fondre's dintre la Generalitat— i l'etapa del franquisme, els noms de Josep Tarradellas i Martí Jusmet... Si, doncs, repasso aquests noms, no puc sinó dir-vos que aspiro només a ser un digne imitador de les seves qualitats polítiques i humanes i un servidor lleial d'aquesta institució. No crec que pugui dir res més...



El vot del qui seria elegit president, Antoni Dalmau.

Arrel / Diputació.....

Clima cordial malgrat les divergències polítiques i bona entesa amb les altres institucions catalanes

Succeeixo en aquest càrrec en Francesc Martí i Jusmet, company i amic. Ell se'n va cridat a l'exercici d'una responsabilitat política especialment delicada, com a delegat del Govern a Catalunya. I ho fa sabent bé prou que és un càrrec difícil, ple de connotacions polítiques, que un home de la seva prudència estic segur que sabrà conduir cap a un doble objectiu que a ell, i també a mi, ens sembla perfectament compatible: el servei a la causa de Catalunya, en ple procés de consolidació del seu autogovern, i el servei a la causa d'Espanya, una Espanya democràtica que es troba en ple procés de construcció d'això que hem convingut a anomenar l'Estat de les autonomies. Estic segur que se'n sortirà, com estic segur també que sabrà donar un nou caràcter i un altre tarannà al càrrec de delegat del Govern.

La meva convicció no és senzillament voluntarista: es fonamenta sobretot en el balanç del treball de Francesc Martí al capdavant d'aquesta corporació. Passada l'etapa singular i irrepetible del president Tarradellas –que va ser per a tots nosaltres una experiència excepcional–, li va correspondre la difícil tasca de normalitzar aquesta institució dintre d'un context

democràtic i quan ja Catalunya acabava de recuperar feliçment la seva màxima institució nacional. Ningú dels qui son aquí no ignora com era de complicat aquest repte. I crec que, tanmateix, convidreu amb mi que no sols ha sabut sortir-se'n airoso sinó que ha marcat aquesta presidència de la Diputació amb una empremta i un caràcter que jo voldria ser capaç de mantenir. Em refereixo a una determinada manera de fer, a l'establiment d'un clima dintre d'aquesta casa que sempre ha estat cordial malgrat les divergències polítiques, a la configuració d'un tipus de relacions amb les altres institucions catalanes que sempre ha tingut en compte el lloc que a cadascuna d'elles correspon d'ocupar en cada circumstància. És un equilibri difícil, que ell ha sabut preservar amb la seva reconeguda capacitat.

En el moment, doncs, en què deixa aquesta Diputació, no puc sinó expressar-li també jo la meva felicitació i desitjar-li encert en el seu nou càrrec. Sort, Francesc, amic.

M'agradaria ara, i amb la brevetat que exigeix un acte ja carregat de prou discursos, fer davant vostre i en veu alta algunes reflexions sobre allò que penso de l'etapa que avui s'obre al nostre davant.



Aplaudiments per al nou President.

Les províncies han estat pels catalans una divisió artificialiosa i postissa, imposada contra la nostra voluntat

Una idea clau presidirà, així ho espero, aquesta etapa: la continuïtat. I això per diverses raons, que són fàcilment comprensibles. La primera, sens dubte, és que Francesc Martí ha estat sempre al servei d'una política que era també la del nostre partit i la del govern de la Diputació. Jo l'he compartida abans i lògicament la continuaré d'ara endavant. Hi ha relleu de president, no canvi de política. Una altra raó evident és que aquesta substitució, feta pocs mesos abans d'unes noves eleccions municipals, no és bo que comporti canvis sobtats i perjudicials per a la bona marxa de la Diputació. No hi ha tampoc canvis d'aliances ni és el meu intent substituir els actuals presidents de les comissions informatives, ni modificar substancialment les representacions de la Diputació en diversos patronats i organismes públics, llevat d'algun retoc imprescindible. Em proposo només de conduir aquesta nau a bon port, complint els compromisos adquirits,



Traspàs de poders de l'ex-president Martí al president Dalmau.

i presentar finalment als ciutadans el balanç de la nostra gestió durant tots aquests anys.

La continuïtat, ja ho sabeu prou bé, no és immobilitisme. Tots plegats tirarem endavant la nostra feina, reforçarem el nostre tradicional suport als municipis, millorarem la gestió de les nostres institucions, complirem amb precisió la Llei d'Incompatibilitats, portarem davant el ple l'anunciada i promesa reforma administrativa, afinarem més bé el control de la despesa, promourem noves iniciatives en el terreny que ens és propi, etc., etc.

Aquest treball nostre s'emmarca en una filosofia que, encara que no sigui gens diferent de la que hem tingut fins ara, no vull deixar de comentar. És el cèlebre tema d'allò que han estat, són i han de ser les diputacions provincials a Catalunya.

La immensa majoria dels qui som aquí tenim unes quantes idees ben clares en aquests sentit: procedim molts de nosaltres dels anys de resistència antifranquista i de lluita per l'autonomia i la llibertat de Catalunya. Sabem perfectament el paper que han jugat les diputacions i, al mateix temps, tenim ben clar que les províncies no han estat mai per als catalans cap altra cosa que una divisió artificialiosa i postissa, imposada contra la nostra voluntat. Els nostres partits han estat rotunds en aquest aspecte i fins i tot han promogut des del Parlament una llei de traspàs de les competències de les diputacions a la Generalitat de Catalunya, la nostra màxima institució nacional. És un tema prou conegut i no crec que ningú pugui qüestionar la sinceritat de les nostres posicions, de manera que no caldrà pas insistir-hi.

Al mateix temps, però, hi ha una altra realitat inqüestionable: la Constitució —concebuda i feta per a tot l'Estat— contempla la continuïtat de les diputacions, i una coneguda sentència del Tribunal constitucional ha revocat la llei del Parlament de Catalunya. Les diputacions, doncs, amb una configuració o amb una altra, continuaran. Aquesta és, ara com ara almenys, una realitat inapel·lable en un estat de dret com és sortosament el nostre.

Si això és així, a aquells qui som sincerament catalanistes i alhora respectuosos de la

Voluntat de traspasar a la Generalitat totes aquelles competències que li pertoquen

legalitat vigent ens correspon de saber harmonitzar la nostra voluntat de reforçar la Generalitat de Catalunya amb la continuïtat establerta de les corporacions provincials. El camí a seguir no és cap altre que aquell que hem seguit fins ara i que els socialistes hem explicat reiteradament: mantenim –i jo personalment mantinc– la voluntat de traspasar a la Generalitat de Catalunya totes aquelles competències que li pertoquen així que s'estableixi un marc jurídic que ho faci possible. Un marc jurídic que ara com ara no existeix i que presumiblement passa del redactat de la nova Llei d'Administració Local que esperem que ben aviat tindrà entrada al Congrés de Diputats.

Mentrestant, mentre aquests traspessos no siguin possibles, vertebrarem la nostra política entorn de quatre eixos, idèntics als que ja hem anat mantenint fins ara:

En primer lloc, assumirem la plena responsabilitat de totes aquelles competències que encara tenim atribuïdes i intentarem portar-hi una gestió al més òptima possible.

En segon lloc, estudiarem i tirarem endavant acords amb la nostra màxima institució nacional que permetin que la Generalitat pugui assumir la gestió de totes aquelles

competències que legítimament li corresponguin i que la Llei ens autoritzi. Així ho hem fet en el passat amb casos tan ostensibles com el Servei d'Incendis i el Cos de Mossos d'Esquadra i així esperem continuar-ho fent amb l'única limitació d'evitar a qualsevol preu que aquests acords puguin ser jurídicament impugnables i, en conseqüència, puguin minvar el prestigi de les nostres institucions.

En tercer lloc, insistirem en el camí ja emprès d'anar configurant allò que ha de ser el futur paper de les diputacions, en el sentit d'insistir en el seu caràcter d'institucions de suport als ajuntaments. Pensem –i jo personalment penso– que aquesta via municipalista és un bon servei que nosaltres podem fer i el que ens pertoca i ens escau autènticament.

Finalment, en quart lloc, reiterem –i jo personalment reitero– la nostra voluntat de col·laboració lleial i sincera amb la Generalitat de Catalunya que, tal com diu el nostre Estatut, és la institució en què s'organitza políticament l'autogovern de Catalunya. Permeteu-me també que personalment expressi ara i aquí el meu respecte al molt honorable President de la Generalitat, Sr. Jordi Pujol, primera autoritat de Catalunya.



El president Antoni Dalmau promet el seu carrec.

Els Ajuntaments representen la cèl·lula més i viva i més directa d'organització i de participació política

BIOGRAFIA D'ANTONI DALMAU I RIBALTA

Antoni Dalmau i Ribalta va néixer a Igualada (Anoia) el dia 13 de març de 1951. És el cinquè fill d'una família de vuit germans. El seu pare, Antoni Dalmau i Jover, procurador dels tribunals, és un conegut publicista.

Diputació de Barcelona. Fou elegit en representació del partit polític d'Igualada.

Membre del primer consell de govern.

Aquesta és la política que presidirà els meus actes com a màxim responsable de la Diputació. Deixeu-me insistir encara un cop més en la nostra voluntat manifesta d'ajudar els municipis, especialment aquells que per les seves dimensions físiques o demogràfiques tenen més necessitat del nostre suport i de la nostra atenció, així com aquells que presenten desequilibris més escandalosos i es veuen mancats de més equipaments en els seus barris. La nostra és un opció municipalista i comarcalista, i el fet que arribi a President un home vingut de les comarques interiors de la nostra circumscripció no em sembla pas una anècdota mancada de significació a l'hora de demostrar amb fets aquesta voluntat sincera que ha guiat i continuarà guiant la nostra feina.

Aquest és, ben segur, un bon moment per posar-me a disposició dels alcaldes i regidors de les nostres comarques, els quals em plau de saludar d'una manera molt especial, car els ajuntaments representen la cèl·lula més

viva i més directa d'organització i de participació política. Tanmateix, hi ha una salutació particular que em sembla encara més obligada: és la que em plau d'adreçar a la ciutat de Barcelona, que acull la nostra Diputació i és per a tots els catalans un punt de referència ineludible. També jo, català no barceloní, sento una debilitat especial per aquesta entranyable Barcelona dels meus anys d'estudiant universitari, que va obrir-me tantes noves perspectives.

Encara en aquest capítol destinat a les comarques i als municipis, no puc deixar passar per alt tampoc –i ho compreneu molt bé– una referència expressa a la comarca de l'Anoia i, molt més concretament a Igualada, la meua estimada ciutat. Allí he nascut, he crescut i he viscut. Ben segur que bona part d'allò que jo pugui ser, ho dec força a aquesta ciutat atrafegada i industriosa. Potser molts de vosaltres no la coneixeu gaire, però si en teniu una imatge superficial us ben asseguro que, darrera d'un rostre a vegades un xic adust i introvertit, hi amaga una vitalitat enorme i una colla de bons sentiments. No sé si m'acabareu de creure però us diré que una de les coses que més em reca d'aquest honorós càrrec que m'heu conferit és que m'allunyarà més que no voldria de la imatge quotidiana del Passeig i de la Rambla i de la silueta amiga de Santa Maria o de la Tossa de Montbui. Jo, però, he vingut aquí al servei de tots els municipis i tots rebran de mi idèntica dedicació i idèntic esforç.

Aquest és el meu programa i aquestes són les meves intencions, que us he exposat amb tota sinceritat, com si aquesta fos –encara que som tanta gent– una conversa amistosa amb tots vosaltres. La meua no és, naturalment, una tasca individual, sinó col·lectiva, i per això tinc ben clar que a tots i a cadascun dels diputats us correspon un autèntic protagonisme en aquesta feina, sigui des del govern sigui des de la lleial oposició.

En definitiva, tots portem darrera nostre una representació popular que ens obliga i ens estimula. Perquè allò que els qui ens han elegit ens exigiran demà no és una capacitat infinita sinó un esforç i una dedicació completa. Per la meua banda, sempre m'he posat per norma en aquest terreny una idea que Antonio Gramsci va saber expressar amb



Primer discurs del nou president de la Diputació de Barcelona.

Arrel / Diputació -----

La majoria dels funcionaris són els primers a ser conscients del caràcter públic de la institució que serveixen

justesa, per mitjà d'unes paraules que han esdevingut cèlebres: i és que allà on se'ns imposi el pessimisme de la intel·ligència, nosaltres hem de ser capaços d'oposar l'optimisme de la voluntat.

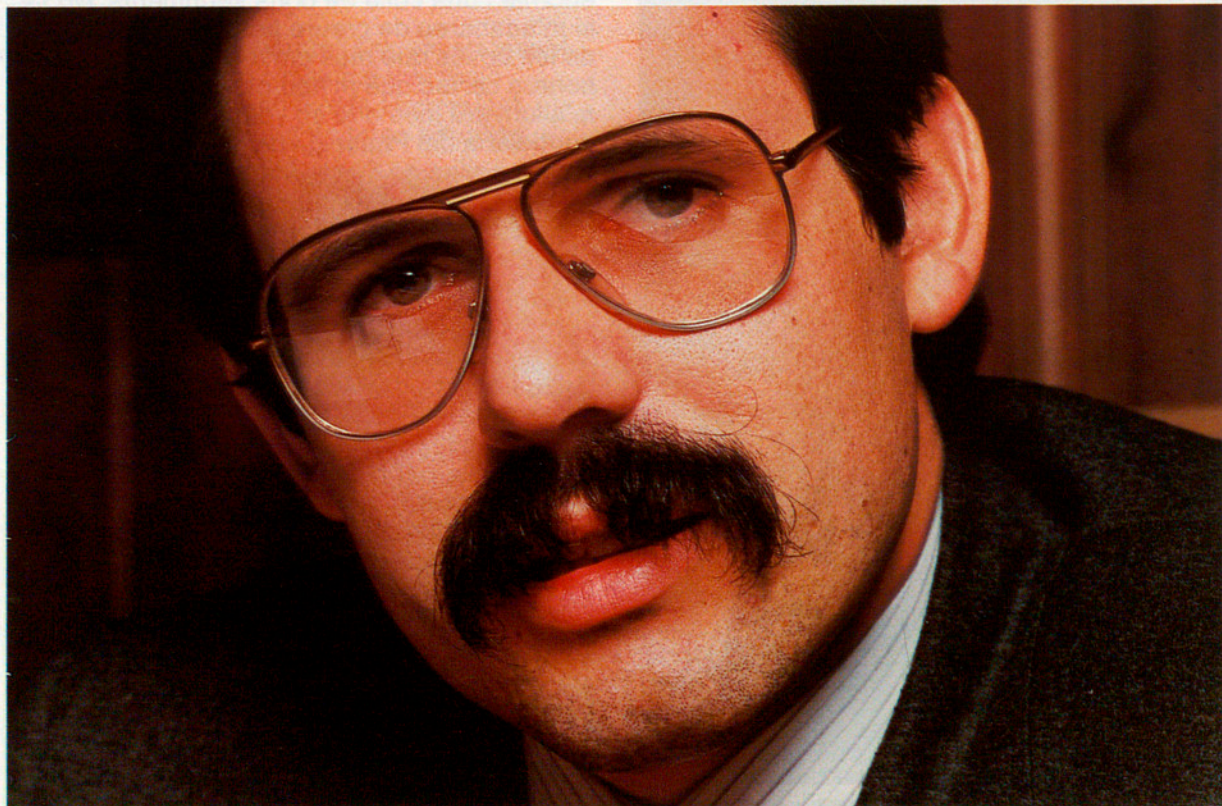
En el compliment d'aquest deure, podem comptar sense subte amb la col·laboració de tots els funcionaris i de tot el personal de la Diputació. Em plau de saludar-los de manera expressa i de manifestar públicament la meua simpatia envers ells. Ben al contrari d'allò que alguns pensen, la majoria dels funcionaris són els primers a ser conscients del caràcter públic de la institució que serveixen i del nivell d'exigència que això comporta, sempre que hom els tracti de la forma deguda i enriqueixi el seu treball amb les motivacions necessàries. D'això, jo en sóc testimoni i ho he pogut comprovar sovint en els anys que porto en aquesta casa.

En sembla que pràcticament ja he dit tot el que volia exposar-vos. Sóc conscient de la responsabilitat que assumeixo i hi seré conseqüent fins al final. No tinc cap temor

especial però no cometré tampoc la insensatesa de desconèixer les meves limitacions. Posaré al servei d'aquest càrrec totes les meves energies i capacitats. Per damunt d'ell col·locaré només dos grans principis que comprendreu fàcilment: l'amor a Catalunya, que vaig aprendre del meu pare, i el lliurament a la causa dels sectors populars d'aquest país, que és la causa que jo vull servir tota la vida.

I quan sigui l'hora de rendir comptes de la meua gestió, espero que el veredict del poble que vosaltes, diputades i diputats, representeu, em sigui lleu i magnànim. No aspiro a aconseguir de tots vosaltres un record perenne: desitjaria només que em recordéssiu amb afecte com un President que va saber estar al seu lloc, com un home honrat que va treballar amb totes les seves forces i que, al marge dels errors inevitables, va preservar en tot moment la dignitat d'aquesta Diputació de Barcelona.

Senyores diputades, senyors diputats, s'aixeca la sessió. ■



BIOGRAFIA D'ANTONI DALMAU I RIBALTA

Antoni Dalmau i Ribalta va néixer a Igualada (Anoia) el dia 13 de març de 1951. És el cinquè fill d'una família de vuit germans. El seu pare, Antoni Dalmau i Jover, procurador dels tribunals, és un conegut publicista i poeta igualadí, militant significat d'Unió Democràtica de Catalunya.

Antoni Dalmau va estudiar al col·legi dels escolapis d'Igualada i va formar-se també en l'escoltisme, moviment educatiu del qual seria cap, anys després.

Acabat el batxillerat i el Preu, ingressa, l'any 1968, a la facultat de Dret de la Universitat Central de Barcelona, on tingué com a professors un seguit de persones que després ha retrobat en l'activitat política: Jordi Solé Tura, Isidre Molas, Josep M. Bricall, Josep Lluís Sureda, Manuel Jiménez de Parga...

Es llicencià en dret el juny de 1973 i pràcticament fins avui ha treballat com a advocat, amb una especial dedicació a la branca laboralista.

Pocs anys abans, el nou president de la Diputació de Barcelona s'havia iniciat en l'activitat política, sempre molt lligada a la seva ciutat de naixement. L'any 1970 participà activament en l'organització de diverses accions que es van fer a Igualada amb motiu d'unes cèlebres declaracions anticatalanes d'un procurador en Corts franquista.

Per aquest temps també treballà en l'edició d'un periòdic local clandestí anomenat «La Cadena».

Al gener de 1971 participà en diverses tancades que es feren durant el procés de Burgos, com a conseqüència de les quals fou detingut i multat.

Antoni Dalmau s'integrà des dels inicis a l'Assemblea Democràtica d'Igualada i, a finals de 1975, fou un dels fundadors de la secció igualadina de Convergència Socialista, passant pel PSC (Congrés) fins a arribar a l'actual PSC (PSC-PSOE).

Passades les eleccions del 15 de juny de 1977, actuà de portaveu d'un organisme que agrupava els partits democràtics de la ciutat i que protagonitzava un difícil diàleg amb els darrers regidors no elegits democràticament.

Arribada l'hora del relleu, el senyor Dalmau va encapçalar la candidatura socialista a les eleccions municipals d'Igualada. Una diferència de vint-i-set vots va donar la victòria a Convergència i Unió i, a més de fer el paper de cap de l'oposició, Antoni Dalmau va anar decantant la seva activitat cap a la

Diputació de Barcelona, organisme per al qual fou elegit en representació del partit judicial d'Igualada.

Membre des del primer moment de la Comissió de Govern de la Diputació, Dalmau conegué de prop l'etapa final del mandat del president Tarradellas. Actuant ja com a portaveu socialista, donà sortida al conflicte plantejat a l'octubre de 1979 entre el grup comunista i Tarradellas, quan aquest darrer s'oposà enèrgicament a una moció del PSUC que demanava als ciutadans un vot afirmatiu a favor de l'Estatut d'Autonomia.

En els darrers temps, Antoni Dalmau havia acumulat també a la seva tasca anterior la presidència de la Comissió d'Ensenyament, una àrea dedicada especialment a la gestió d'una dotzena d'importantes institucions pedagògiques heretades de la Mancomunitat.

En el seu partit, Antoni Dalmau ha ocupat també diversos càrrecs de responsabilitat: primer secretari de la Federació d'Anoia, conseller nacional, vice-president en el III Congrés del PSC i, finalment, des del maig passat, membre de la Comissió Executiva.

Al marge de l'acció política i professional, Antoni Dalmau i Ribalta ha tingut des de sempre una intensa activitat cultural i cívica. Des del 1970 és professor titulat de català i durant més de deu anys ha estat el principal impulsor dels cursos de llengua catalana que s'han fet a Igualada, on també havia estat secretari de la delegació de l'Anoia de l'Òmnium Cultural.

En el camp periodístic, ha estat corresponsal i col·laborador de diversos diaris i revistes («Tele/express», «Avui», «Presència»...) Durant tres anys formà part de la redacció de la revista igualadina «Vida...», en un intent de renovació d'aquest periòdic. En els seus anys d'estudiant havia treballat també a «Serra d'Or».

Dalmau ha traduït al català diversos llibres francesos i és autor de l'obra «Pels camins de la història d'Igualada», adreçada als infants i adolescents.

A la passió per la literatura afegeix les del teatre, del cinema i de la música. És casat amb Montserrat Palet i Martí, de 31 anys, una igualadina llicenciada en Pedagogia Terapèutica i que treballa en un centre d'educació especial. Té una filla de quatre anys i un fill d'un any i mig.

Als seus 31 anys, Antoni Dalmau serà el president de Diputació més jove de tot Espanya i el president més jove que mai ha tingut la corporació provincial barcelonina.